

GICIR GICIR

Hassan Mansour Hassan Ibrahim Mohamed

■ Dün, doğum günümde, bir çift çorapla ayakkabı aldım. Suyu iştahla emen eski ayakkabılarımdan kurtuldum çok şükür, diye sevinirken çöpe atacak oldum; vazgeçtim. Sakla samanı gelir zamanı, diyerek depoya kaldırdım.

Bu sabah uyanır uyanmaz duş aldım. Bayram çocuğunun heyecanıyla bembeyaz çoraplarımı giydim. Ayakkabılarımı kutusundan itina ile çıkardım, zemine yavaşça bıraktım. Giymeden önce bir şaheseri seyreliyormuş gibi uzun uzun baktım, sonra ayağıma geçirdim. Bağcıklarını düğümledim. Aynanın karşısında iki adım attım. Boyum birkaç santim uzadı sanki. Başım yukarıda, sırtım dimdik, daha bir öz güvenliydi duruşum. “Çok yakıştı, düşman çatlatan cinsinden vallahi!” dedim kendi kendime. Evden çıkıp kütüphaneye doğru yola koyuldum.

Kütüphaneye girer girmez tüm gözler bana çevrildi. “Vay be, nasıl da fark ettiler yeni ayakkabımı!” diye geçirdim içimden. “Tamam, tamam; anladım, çok beğendiniz. Maşallah deyin canım!” Her adım atışımda kitaplara gömülü başlar, teker teker kalkıyordu. “Kaşlarını mı çattı o köşedeki? Yanındaki de dudağını mı kıvırdı? Bak şimdi, bu kadar da kıskanmaya gerek var mı?”

Rafların arasından kasıla kasıla geçip her zaman oturduğum çalışma masasına kadar yürüdüm. Sınıf arkadaşım Ramazan da yan masadaymış.

“Selam Ramocuğum!”

“Yeni galiba?” dedi gözleriyle ayağımı işaret ederek. “Hemen de anladın. Evet, yeni.”

“Anlaşılmayacak gibi değil ki birader! Sen kapıdan girdiğinden beri garç gurç...” “Sen de mi Brütüs?” dedim içimden.

Arkamda oturan birisi omzuma dokunarak seslendi: “Arkadaşım, sessiz olur musunuz? Odaklanamıyoruz.”

Keyfim biraz kaçsa da üzerinde fazla durmadım. “Tamam, tamam, özür dileirim.” dedim. Çantamdan defterimi, kalemimi çıkarırken beni uyaran arkadaşay gayriihtiyari ters ters bakmış olabilirim.

“Eskiciii! Eskiler alırım, eskiciii!”

Caddeden geçen eskicinin hoparlörü kütüphane duvarlarında yankılandı. Az önce bana bakanlar, oflayıp puflayarak gözlerini pencereye çevirdi.

“Oh olsun size, şimdi odaklanın da göreyim! İçeriye girdiğimden beri gözleriniz üzerimdeydi, daha doğrusu ayağımdaydı. İki çift laf ettim diye uyarmıştınız. Hadi gidin, eskiciye de, ‘Sessiz olur musun lütfen!’ deyin bakalım. Eski ayakkabımı kaçta alır ki? İyi ki atmamışım.”

Çalışma planıma baktım, bazı kitaplar lazımdı. Bir şişe de su alayım, diye yerimden kalktım. Ben raflara doğru yürüdükçe yine aynı kızgın bakışlar bana yöneldi. Bununla kalmayıp anlaşılmış gibi hep bir ağızdan, “Şişşşt” demesinler mi? “Hadi canım, abartmayın! Yeni bir ayakkabıdan ne kadar ses çıkabilir ki?”

Bakışların şiddeti öyle arttı ki... Köşedeki gözlüklü arkadaş küfretmiş olabilir mi? “Bak, olmadı işte! Genciz, bizim de onurumuz gururumuz var, değil mi ama!”

Nefesimi tutup yürümeye devam ettim. Ayakkabılarımın sesini bu defa ben de duydum: gıcır, gıcır, gıcır... Duraksadım, ses kesildi.

Rafın önüne gelince eğildim, bağcıklarını çözdüm; ayakkabılarımı çıkardım, göğsüme sıkı sıkı bastırdım. Bembeyaz çoraplarımla kalakaldım. Kitabı raftan indirdim, suyu almadan çalışma masama doğru hızlı hızlı yürüdüm.

Gözler hâlâ üzerimdeydi. Bu defa küçümseyen, alaycı bakışlardı. Omuzlarım çöktü, iyice küçüldüm. Yer yarılıyordu da içine girseydim!

Çoraplarımla tabanı kapkara olmuştu. Ayakkabılarımı masanın altına koydum. Kimseyle göz göze gelmemek için kafamı kitabıma gömmüştüm ki bir ses... Hem de ne ses! Tarrrr, tarrrr... Matkap sesi...

“Zamanı mıydı, odaklanamıyoruz? Burası kütüphane kardeşim!” diye söylenenler çoğalırken masanın altından ayakkabılarımı aldım, giydim, bağcıklarını bağladım. Ayağa kalktım. Göğsüm ileride, başım yukarıda; az önce bakışlarıyla beni taciz edenlere inat gülümseyerek, “Bu ne gürültü ya!” diye söylene söylene kütüphaneden çıktım.